

L'APUNT

El circ esclata arreu de Catalunya

Jordi Bordes

De moment, és només per Nadal, però és una evidència que la programació de circ (generalment contemporani) interessa arreu de Catalunya. Aquest cap de setmana, per exemple, ha arrencat la programació de circ a Mataró, i els Galindos, que van començar l'any a Terrassa (on també hi ha programació aquests dies) es traslladen a Sant Cugat del Vallès. Girona tanca

avui els 4 dies de funcions del Gran Circ de Nadal. Barcelona continua sent el centre amb programacions al Mercat, el TNC, el Lliure o a l'Ateneu Popular 9 Barris, i el Circ Raluy, al Moll de la Fusta. Tot creix. El circ necessita disposar de més dates, això sí, més enllà de Nadal. El nou talent que es cuina a Catalunya es necessita desestacionalitzar. És el seu "més difícil encara!"

terrasses, pels marges i els límits del camp. Era aquest moment immòbil i silenciós del capvespre. Al principi vaig intentar imitar el color. Era com d'argent vell i vaig trobar-me amb els blancs." I és que Hernández Pijuan va portar a terme una renovació del gènere del paisatge. Hi apareixen xiprers, camins, camps llaurats... però vist sempre des de l'estat d'ànim intern.

Els paisatges monocroms (blancs, negres, ocre, sienes) també es poden veure en aquesta mostra. Els grans formats –com els monocroms negres amb flors, per exemple– s'agrupen a la sala gran de la galeria.

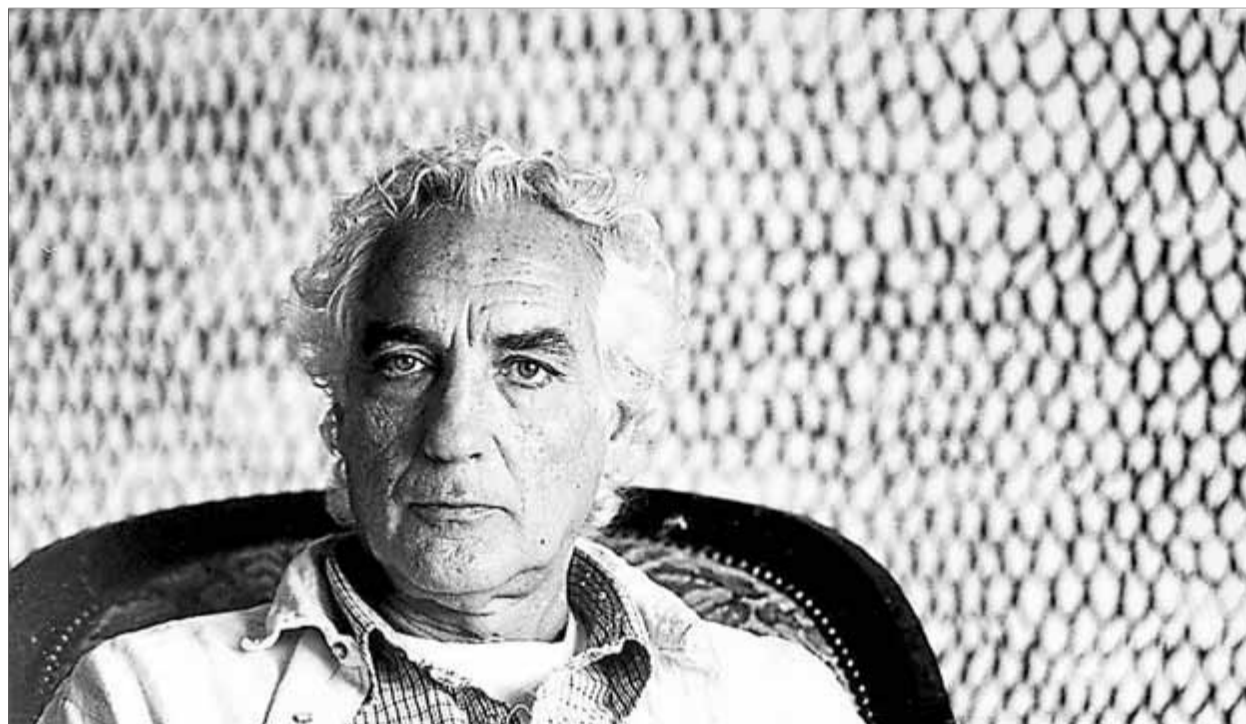
Homenatge a la UB

Però Joan Hernández Pijuan no va ser només un artista tancat al seu taller, també va ser un home d'acció. Molt recordada és la tasca que des de 1976 va fer a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, com a professor de pintura però també com a degà de la facultat.

En un homenatge que va tenir lloc a la UB fa unes setmanes amb motiu del desè aniversari de la mort del pintor, els companys de facultat van recordar la tasca pacificadora que

El llegat del pintor és gestionat des de la família i no es farà cap fundació

Hernández Pijuan va exercir en un moment determinat a la Facultat de Belles Arts. L'artista era un personatge de consens, i en un moment determinat el seu nomenament com a degà de la institució va servir per continuar endavant. L'homenatge va tenir lloc a l'Aula Ramón y Cajal de l'edifici històric de la UB, un espai que està presidit en el sostre per una gran tela

A dalt, dos dels paisatges exposats a la galeria Joan Prats. A sota, el pintor ■ ELISABETH MAGRE / CRISTINA CALDERER / ARXIU AVUI

d'Hernández Pijuan, que representa els circuits neuronals, en una clara al·lusió als descobriments del científic espanyol.

Dolors Tapias, actual directora del departament de disseny i imatge de la facultat, va ser cap d'estudis quan Hernández Pijuan era degà. "La gestió va ser un regal que ens va fer a tots perquè ell no s'havia de dedicar a la gestió perquè ja tenia la seva

carrera artística", va dir.

La generositat i afabilitat del personatge van ser dues de les qualitats que més es van repetir en els participants en aquest sentit homenatge. Lourdes Cirlet, crítica d'art i vicerectora de relacions institucionals i cultura de la UB, va recordar com es va encarregar l'únic retrat que Hernández Pijuan va pintar, que va ser precisament de l'historiador Ra-

fael Aracil, exdegà de la Facultat de Geografia i Història de la UB.

Van assistir a l'homenatge la crítica d'art i viuda del pintor, Elvira Maluquer, i part de la seva família. El llegat de l'artista, repartit entre els seus quatre fills, és gestionat des de la família. "En Joan no hauria volgut una fundació perquè no estava en el seu tarannà", afirma. Darrerament l'obra del pintor

s'ha vist en exposicions internacionals, com a Alemanya, per exemple. Però Maluquer lamenta que s'hagi cancel·lat una exposició que estava prevista al Museu Reina Sofia: "Sense que ens hagi quedat clara la raó." ■

* **Hernández Pijuan 1977-2005.** GALERIA JOAN PRATS. BALMES, 54. BARCELONA. FINS AL 19/3

Crítica musical

Jordi Bordes

Brillar vs. Il·luminat

Sugar

Director: Pau Doz
Direcció musical: Bernat Hernández

Divendres, 25 de desembre (fins al 31 de gener), al T. Gaudí Barcelona

Una comèdia d'emboïcs, d'homes vestint-se de dones per escapar de la màfia i amb molt de swing pel mig, té molt d'atractiu per convertir-la en musical. Per això aquell *Some like it hot* (que aquí es traduiria per *Con faldas y a lo loco*) va causar furor al Broadway dels anys setanta. Ara s'ha volgut recuperar en un espai sense llocs per a l'amagatall ni l'escenografia espectacular, com és el Teatre Gaudí Barcelona. El resultat és una comèdia musical notable que brilla per les coreografies (típiques dels films de blanc i negre dels anys seixanta). Efectivament aquest cos de ball ampli (que potser fa massa evident les mancances de fa anys entre els que interpreten, canten i ballen) dona molt de joc i suposa una diferència respecte als musicals d'ara, en qualsevol dels formats.

La dificultat és que no hi cap l'espectacularitat i que, tot i l'enginyosa dramàrgia amb canvis de vestuari continu, s'acaba veient l'estrip irremeiablement. En la segona part, juguen a fer-ho evident, sobretot quan Jerry / Daphne fa callar els músics (que sonen compactes i evocuen una disbaixa divertida contínua). Demostrar que tot és teatre i fer còmplice l'espectador és el millor recurs per no voler copiar el que no es té mitjans d'imitar. Potser també caldria fer alguna referència que permetés, a més, escurçar una narració que és massa fidel i acaba cansant un pèl.